

*
* *

De la un timp nu știu de ce
mi-e dor să sufăr
dar să sufăr așa cu-adevărat
ca un nebun
dumnezeiește până la ceruri

să sufăr până la automutilare
până la sângele de gheață al morții

da de la un timp mi-e dor să sufăr
însă ce hilar de trist
că tot de la un timp
nu mai aud decât
tăcerile
din Cuvânt...

*
* *

Doar așa puteți înțelege alchimiile morții:
ascultând și traducând în limba șarpelui
muzica stranie a frunzelor îngălbenite
călcate-n picioare toamna târziu
pe aleile cimitirelor
doamnelor și domnilor
sau nu știți că cele mai frumoase
frunze îngălbenite din lume sunt
cele de pe aleile cimitirelor?
ca niște scrisori de dragoste și
disperare
neexpediate

către Dumnezeu...

*
* *

După ce un vers abia scriu doară
începe moartea și Cuvântul să mă doară

de nu mai știu nici milă cui să-i cer
când până și îngerii se răzvrătesc
acolo-n cer

după ce un vers abia scriu doară

aud și plânsetul din călimară...

Manuscris

*
* *

Ieri am găsit la gunoi o copertă goală de carte
de nici titlul culoarea nici autorul nu se mai vedea
gemea tăcut bătrânește ca de moarte
sperând totuși c-o mai poate salva cineva

atunci milos am ridicat-o ca pe-o rană în mână
aici nu mint cu nimic mi-e martor chiar Dumnezeu
că-și plângea cerneala sângele prelins în țărână
spunându-mi umil: romanul vieții tale sunt eu...

*
* *

Am cunoscut ploi care m-au iubit
am cunoscut poeți care furau caii
doar pentru ochelarii lor
și-am cunoscut trandafiri ce-au ofilit
când au aflat că sunt un trudit

și-am cunoscut de-aseenea femei
care m-au spânzurat de nervii genunchilor lor
încât și-acum mă întreb prieteni ai mei
cum se face oare că nu am reușit să mor...

*
* *

Atât durează veșnicia
domnilor

cât pruncul viețuiește
fără timp și spațiu real

în pântecul mamei
acest mormânt de
secunde nesfârșite

iluzorii...

Virgil PANAIT